

ЄВАНГЕЛІНА

Євангеліна Фокс завжди вірила, що колись опиниться в казці. У дитинстві щораз, як до батькової крамниці прибувала нова партія цікавинок, дівчинка стрімголов бігла зустрічати ящики з ними. Вона уважно роздивлялася кожен предмет і запитувала себе: «Може, це воно?». Може, це й була та річ, яка занурить її у світ фантазій.

Одного разу прибув величезний короб, усередині якого була самісінька дверна ручка. Вишукана, інкрустована зеленими самоцвітами, що виблискували на сонці, наче чарівні. Дівчинка була переконана, що коли з'єднати її з правильними дверима, то вона відчинить прохід в інший світ, і так розпочнеться Євангелінина історія.

На жаль, дверна ручка так ніколи й не відкрила дороги до чогось надзвичайного. Але Євангеліна не припинила сподіватися, що *десь* на неї чекає її казка.

Надія, уява й віра в магію завжди були для неї такі ж природні, як дихання. А втім, виявилось, що дихати було важко, коли вона нарешті опинилася в цьому *десь*, в обіймах вродливого молодика, який стверджував, що він її чоловік.

Чоловік. Від цього слова в неї голова йшла обертом. *Як? Як? Як?* Усе це її так ошелешило, що в думках крутилося лише одне це слово. Насправді навіть його вона не спромоглася вимовити вголос.

Якби її не тримали в обіймах, Євангеліна, мабуть, осіла б назад на підлогу. Це все неможливо було так швидко досягнути.

Останнє, що вона пам'ятала, це те, як сиділа біля батька, коли той був при смерті. Але навіть цей спогад був якийсь нечіткий. Наче його смерть була намальована на полотні, яке не просто вигоріло з часом, шматки з якого були безжально вирвані. Цілі місяці, які передували батьковій смерті, випали з пам'яті, як і все, що сталося по тому. Вона не пам'ятала навіть, від чого почалася лихоманка, яка й звела його в могилу.

Вона лише знала, що, як і матері, батька не було серед живих, і вже давно.

— Євангеліно, розумію, що тобі, напевно, страшно. Мабуть, ти почувашся самотньою. Але це не так. — Незнайомець, що назвався її чоловіком, пригорнув її ще ближче.

Він був такий високий, що Євангеліна почувалася крихітною, коли він міцно притискав її і вона відчувала, що він теж тремтить. Навряд чи він був так само наляканий, як і вона. Але, очевидно, він не чувався таким упевненим, яким хотів здаватися.

— У тебе є я, і для тебе я зроблю все, що завгодно.

— Але я тебе не пам'ятаю, — озвалася вона. Їй не хотілося відхилитися від нього. Однак це все її приголомшувало. Він її приголомшував.

Коли Євангеліна відсунулася від незнайомця, між бровами в нього залягла глибока зморшка. Але його голос звучав заспокійливо, коли він терпляче відповів:

— Моє ім'я — Аполлон Акадський.

Євангеліна знову спробувала відшукати в пам'яті спогади про нього, бодай якусь маленьку згадку. Їй потрібно було щось знайоме, щось, за що можна вчепитися, щоб не звалитися на землю, і Аполлон дивився на неї так, наче хотів бути цим чимось. Ніхто й ніколи не дивився на неї так пристрасно.

Він нагадував їй казкового героя. Широкоплечий, із вольовим підборіддям, темними палкими очима, вбраний у такий розкішний одяг, що навіював думки про палаци та скрині з коштовностями. На ньому був темно-червоний камзол із високим коміром і багатою золотою вишивкою на манжетах і плечах, а під ним щось на кшталт дублета — принаймні вона думала, що це так називається. Чоловіки в її рідному місті, Валенді, одягалися зовсім інакше.

Але, очевидно, зараз вона була не вдома. Від цієї думки її накрила нова хвиля паніки й вона схвильовано заторохтіла:

— Як я тут опинилася? Як ми зустрілися? Чому я тебе не пам'ятаю? — запитувала вона.

— Твої спогади хтось украв, той, хто намагається нас розлучити. — У карих очах Аполлона промайнула чи то злість, чи то біль, Євангеліна не могла визначити.

Їй хотілося б його згадати. Але що більше вона старалася, то гірше почувалася. Від цього в неї розколювалася голова, а в грудях з'явилося відчуття порожнечі, наче вона втратила не тільки спогади, а й щось інше. Ураз біль став просто нестерпним, і вона схопилася за груди, очікуючи знайти там рвану рану. Але рани не було. Її серце було на місці, і вона відчувала, як воно б'ється. На якусь спустошливу мить Євангеліні здалося, що це неправильно, що її серце має бути таким само розбитим, якою почувалася вона сама.

Раптом її пронизала думка — гостра, але нечітка.

Вона мала сказати комусь щось важливе.

Євангеліна не пам'ятала, що саме, але здавалося, увесь її світ залежав від цього. Від однієї цієї думки кров застугоніла в її жилах. Вона спробувала згадати, що їй кому мала сказати — можливо, цьому Аполлонові?

Чи не через це вкрали її спогади?

— Чому хтось намагається нас розлучити? — запитала вона.

У неї було ще багато запитань. Вона могла б знову поцікавитися, як вони познайомилися, як довго були одружені, але Аполлон несподівано занервував.

Він крадькома подивився за спину Євангеліни й тихо промовив:

— Усе складно.

Євангеліна простежила за його поглядом і побачила, що сиділа, притулившись до дивних дерев'яних дверей. Обабіч них стояли два кам'яні янголи-воїни, що видавалися радше живими істотами, ніж холодними статуями. Їхні крила були розправлені й забризкані краплями висохлої крові. Від цього видовища в Євангеліні

знову закололо в грудях, наче тіло пам'ятало щось, що забув її розум.

— Ти знаєш, що тут сталося? — запитала вона.

На мить на Аполлоновому обличчі промайнуло щось схоже на провину, а може, то був лише сум.

— Обіцяю, що відповім на всі твої запитання. Але зараз ми маємо йти звідси. Йти, поки він не повернувся.

— Ти про кого?

— Про мерзотника, що стер усі твої спогади. — Аполлон узяв Євангеліну за руку й, міцно тримаючи, повів її геть із кімнати із загадковими дверима та войовничими янголами.

Був пізній ранок, зернисте світло падало на полиці з рукописами, перев'язаними стрічками й мотузками з китицями. Очевидно, вони були в якійсь старовинній бібліотеці, хоча що далі вони йшли, то новішими видавалися книжки.

Запилена кам'яна підлога змінилася на блискучий мармур, стелі стали вищими, світло — різкішим, замість рукописів з'явилися фоліанти в шкіряних палітурках. У яскравішому освітленні Євангеліна знову спробувала відшукати щось, що бачила раніше. Щось, що могло б допомогти їй згадати. У голові вже трохи прояснилося, проте вона не впізнавала нічого навколо.

Вона справді потрапила у своє «десь», і здається, пробула тут досить довго, щоб зустріти як героїв, так і лиходіїв, і опинитися на полі їхнього бою.

— Хто такий цей «він»? — не вгавала вона. — Той, що вкрав мої спогади?

Аполлон зашпортався. А потім надав ходи.

— Обіцяю все тобі розповісти, але спершу потрібно звідси...

— О боги! — зойкнув хтось.

Євангеліна обернулася й побачила жінку в білій мантиї, що стояла між книжковими полицями. Жінка — мабуть, бібліотекарка — затуляла рот рукою й витріщалася. Її обличчя було сповнене подиву, а широко розплющені очі ні на мить не відривалися від Аполлона.

До зали увійшла ще одна бібліотекарка. Вона охнула, а потім знепритомніла, вронивши стосик книжок. Перша жінка вигукнула:

— Це диво!

Із враженими зойками до них почали підходити й інші книжники та вчені.

Їх швидко оточили, спочатку бібліотекарі, а потім слуги й вельможі, і Євангеліна присунулася ближче до Аполлона. Нарешті, очевидно, занепокоєні всім цим галасом, до них убігли кремезні гвардійці в блискучих обладунках.

Кімната, у якій вони перебували, була заввишки щонайменше в чотири поверхи, але нараз усередині стало тісно й задушливо, а до них усе підходили нові й нові люди.

— Він повернувся...

— Він живий...

— Це диво! — повторювали вони без кінця благоговійними голосами, і на їхніх щоках блищали сльози.

Євангеліна не розуміла, що діється. Вона ніби стала свідком якогось дійства, місце якому було в церкві. Може, вона вийшла заміж за святого?

Вона підвела очі на Аполлона, силкуючись згадати його прізвище. «Акадський» — так він їй назвався.

Жодної історії про Аполлона Акадського не спадало на гадку, але, очевидно, вони були. Коли Євангеліна його зустріла, то подумала, що він, либонь, якийсь герой, але люди дивилися на нього так, наче він був кимось більшим.

— Хто ти такий? — прошепотіла вона.

Аполлон підніс її руку до губ і поцілував кісточки пальців, від чого вона вся затремтіла.

— Я той, хто більше ніколи й нікому не дозволить тебе скривдити.

Почувши його слова, декілька спостерігачів розчулено зітхнули.

Потім Аполлон підняв руку, жестом закликаючи галасливу юрбу до тиші.

Присутні одразу ж замовкли. Дехто навіть упав на коліна.

Було моторошно спостерігати, як стільки людей так швидко скорилися — здавалося, вони навіть не дихали, коли над їхніми головами пролунав голос Аполлона.

— Схоже, дехто з вас досі не може повірити власним очам. Але те, що ви бачите, правда. Я живий. Коли ви покинете цю кімнату, переказуйте всім, кого зустрінете, що принц Аполлон помер і пройшов крізь пекло, щоб повернутися.

Принц. Не встигла Євангеліна усвідомити це слово і все, що воно означало, як Аполлон відпустив її руку та хутко скинув оксамитовий дублет, а за ним лягну сорочку.

Груди Аполлона були бездоганні, гладкі й вкриті м'язами, а над серцем у нього було яскраве татуювання —

два мечі, вигнуті так, щоб сформувати серце, всередині якого було ім'я: «Євангеліна».

До цього моменту все було схоже на гарячковий сон, від якого вона будь-якої миті могла прокинутися. Але, на відміну від слів Аполлона, її ім'я на його грудях здавалося чимось справді реальним. Він не був їй чужий. Він знав її так близько, що закарбував її ім'я над своїм серцем.

Тоді Аполлон обернувся, і Євангеліну, та й усю юрбу, приголомшило нове видовище. Красива, горда, пряма спина принца була вкрита павутинням страшних рубців.

— Ці шрами — ціна, яку я заплатив за те, щоб повстати з мертвих! — вигукнув він. — Я не перебільшую, коли кажу, що пройшов крізь пекло. Але я мав повернутися. Мав виправити всю ту кривду, яку чинили за моєї відсутності. Знаю, багато хто з вас вірить, що мене вбив мій брат Тіберій, але це не так.

Натовпом пронеслося вражене перешіптування.

— Мене отруїв чоловік, якого я вважав своїм другом, — проревів Аполлон. — Мене вбив лорд Джекс. А тоді він стер спогади моєї дружини Євангеліни. Я не спочину, доки не знайду його й доки він не заплатить за свої злочини власним життям!